

بِسْمِ اللَّهِ
الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

T.C. CUMHURBAŐKANLIĐI
DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI

Genel Yayın No: **1600**

Cep Kitapları: **191**

Yayın Yönetmeni: **Cafer Tayyar DOYMAZ**

Yayın Koordinatörü: **Suat OKUYAN**

Hazırlayanlar:

Elif ERDEM

Rukiye AYDOĐDU DEMİR

Hale ŐAHİN

Tashih: **Hacı Duran NAMLI**

Grafik & Tasarım: **Ali YÜCEER**

Baskı: Özyurt Matbaacılık

Saray Mahallesi, 123. Cadde No: 2/1

Kahramankazan / Saray

Tel.: (0 312) 384 15 36

4. Baskı, Mart 2023

ISBN: 978-625-435-504-2

2023-06-Y-0003-1600

Sertifika No: 12930

Eser İnceleme Komisyonu Kararı: **10.04.2019/21**

© Diyanet İşleri Başkanlığı

İletişim

Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü

Basılı Yayınlar Daire Başkanlığı

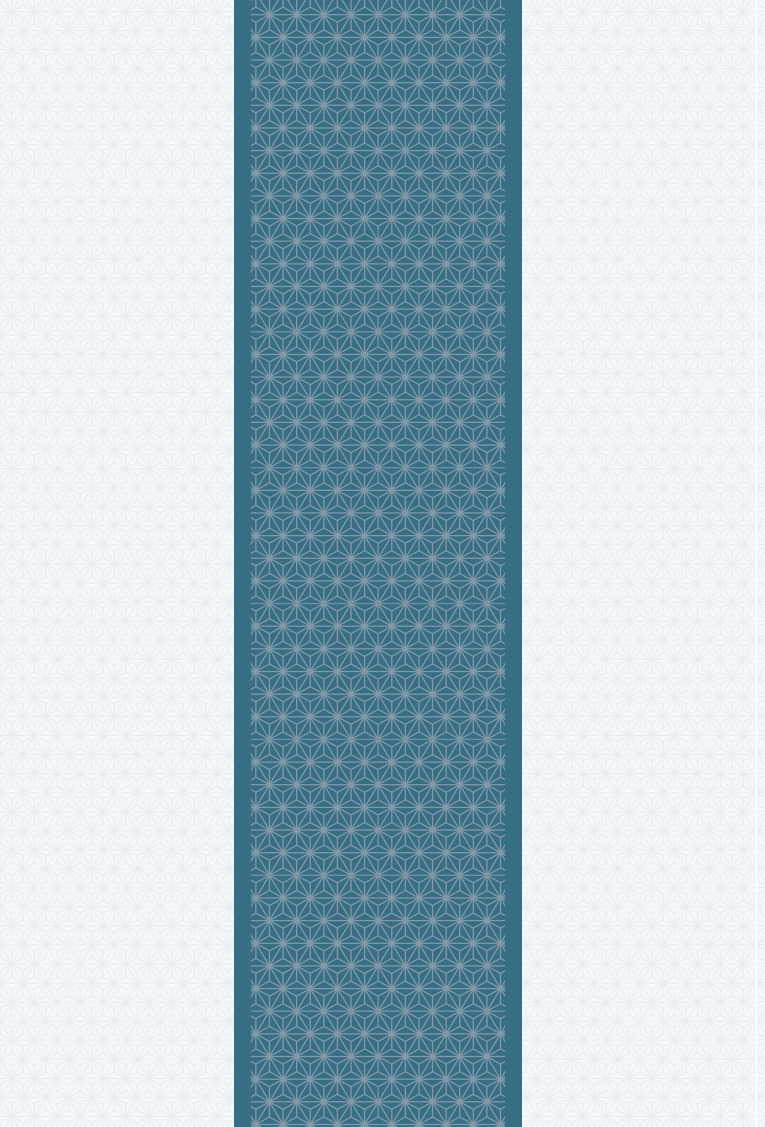
Tel: (0 312) 295 72 93 - 94 Faks: (0 312) 284 72 88

e-posta: diniyayinlar@diyanet.gov.tr

40 HADİSTE İNFAK

ÖN SÖZ

Allah'ın bize ikram edip verdiği malı, Allah'ın kullarına, O'nun rızasını kazanmak için harcamada bulunma olarak tanımlanan infak, İslam dininin önemli yapı taşları arasında yer alır. Dinimiz özellikle zayıfları, güçsüzleri, yoksulları, yetimleri, himaye eden esaslar getirmiştir. Onların toplumla bütünleşmelerini sağlamak ve hayat koşullarını iyileştirmek için gerekli önlemleri almıştır. Bu noktada infak hem dini bir ideal hem de toplumsal bir sorumluluk olarak İslam toplumunda bireyler arası ilişkileri şekillendiren günlük davranışların ilham kaynağı olmuştur.

Yüce Rabbimiz inanarak ve samimiyetle yaptığımız her bir ibadet için bizlere sonsuz rahmetinden lütuf ve ihsanda bulunur. Karşılıksız ve içinden gelerek infakta bulunan kimseler için yaptıkları yardımın ziyadesiyle karşılık bulacağını

ise şöyle müjdeler: “Kim Allah’a güzel (karşılık beklemeden) bir borç verirse Allah da bunu kat kat fazlasıyla öder. Daraltan da genişleten de Allah’tır ve O’na döndürüleceksiniz.” (Bakara, 2/245)

Allah yolunda harcamanın en güzel örneğini Peygamberimiz sergilemiştir. Allah Resûlü ashabını sürekli infaka teşvik etmiş ve kendisi de infak etmeyi gündelik hayatının tabii bir davranışı haline getirmiştir. Nitekim bir gün hane-i saadetlerinde bir koyun kesilip ihtiyaç sahiplerine dağıtılmış, daha sonra “Koyundan geriye ne kaldı” diye sorunca eşleri, “Sadece bir kürek kemiği kaldı.” cevabını vermiştir. Verilen bu cevaptan Peygamberimiz çok memnun kalmış ve “Desenize, kürek kemiği hariç hepsi bize kaldı.” diye karşılık vermiştir. (Tirmizî, Sıfatü'l-kıyâme, 33) Peygamberimizin ahlakını hayatları boyunca kendilerine rehber edinen ashab-ı kiram da “...Ahiret için azık hazırlayın...” (Bakara, 2/197) ilahi buyruğunu dikkate alarak dünyada infak edileni ahiret azığı olarak görmüş ve infakı bir seferberliğe dönüştürmüştür.

Yüce Allah’ın emirleri, Sevgili Peygamberimizin söz ve uygulamaları ile geçmiş nesillerin duyarlılığını dikkate aldığımızda görürüz ki infak,

Allah'ın rızasını kazanmak için karşılıksız ve mutmain bir kalple vermektir. İnfak önce kendisine, sonra sırasıyla ailesine, akrabasına ve etrafında bulunanlara yardım etmektir. Kardeşinin gönlünü yapmak, olmayana el uzatmaktır. Allah'ın kendisine lütfettiği zenginliğin vermeyeceği eksilmeyeceği bilincine sahip olmaktır. Nefsinin cimriliğinden ve hırsından korunmaktır. Bu doğrultuda Peygamber Efendimizin (sas) hadis-i şeriflerinden hazırlanan bu çalışmanın infakın hikmetini daha iyi kavramaya vesile olmasını ve müminler olarak hem dünya hem de ahiret hayatımızı bereketlendirmesini temenni ediyoruz.

«قَالَ اللهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: يَا ابْنَ آدَمَ أَنْفِقْ أَنْفِقْ عَلَيْكَ»

“Allah tebâreke ve teâlâ şöyle buyurur:
Ey Âdemođlu! İnfak et ki, ben de sana
infak edeyim.”

(Müslim, Zekât, 36)

« أَنْفِقِي، وَلَا تُحْصِي، فَيُحْصِيَ اللَّهُ عَلَيْكَ... »

“Ver ve hesap etme! Yoksa Allah da sana hesaplayarak verir...”

(Müslim, Zekât, 88)

«مَا مِنْ يَوْمٍ يُصْبِحُ الْعِبَادُ فِيهِ إِلَّا مَلَكَانِ يَنْزِلَانِ
فَيَقُولُ أَحَدُهُمَا:
اللَّهُمَّ أَعْطِ مُنْفِقًا خَلْفًا، وَيَقُولُ الْآخَرُ:
اللَّهُمَّ أَعْطِ مُمْسِكًا تَلْفًا»

“Kulların sabaha eriştiği her gün (yeryüzüne) iki melek iner. Bu iki melekten biri, ‘Allah’ım, malını hayır yolunda harcayan kişiye (harcadığı malın yerine) yenisini ver.’ der. Diđer de, ‘Allah’ım, malını (hayır yollarında harcamayarak) elinde tutan (cimrilik eden) kişinin malını telef et.’ der.”

(Buhârî, Zekât, 27)

« لَا حَسَدَ إِلَّا فِي اثْنَتَيْنِ: رَجُلٍ آتَاهُ اللَّهُ
مَالًا فَسَلَّطَهُ عَلَىٰ هَلَكْتِهِ فِي الْحَقِّ،
وَرَجُلٍ آتَاهُ اللَّهُ حِكْمَةً فَهُوَ يَقْضِي بِهَا وَيُعَلِّمُهَا »

“Ancak iki kişiye gıpta edilir: Allah’ın kendisine verdiği malı hak yolunda harcayan kimse ile Allah’ın kendisine verdiği (ilim ve) hikmete göre karar veren ve onu başkalarına öğreten kimse.”

(Buhârî, Zekât, 5)

«...إِنَّ هَذَا الْمَالَ خَصْرَةٌ حُلْوَةٌ،
فَمَنْ أَخَذَهُ بِسَخَاوَةِ نَفْسٍ بُورِكَ لَهُ فِيهِ،
وَمَنْ أَخَذَهُ بِإِشْرَافِ نَفْسٍ لَمْ يُبَارَكْ لَهُ فِيهِ
كَالَّذِي يَأْكُلُ وَلَا يَشْبَعُ،
الْيَدُ الْعُلْيَا خَيْرٌ مِنَ الْيَدِ السُّفْلَى»

“... Bu dünya malı göz alıcı ve tatlıdır. Kim bu mala tamah etmeden gönül zenginliği ile sahip olursa kendisi için malı bereketlenir. Ama kim de hırs ve tamah dolu bir kalple bu malı isterse, tıpkı yiyip de doymayan kimse gibi, onun için malın bereketi kaçar. Veren el, alan elden üstündür.”

(Buhârî, Zekât, 50)

«لَيْسَ الْغِنَى عَنْ كَثْرَةِ الْعَرَضِ،
وَلَكِنَّ الْغِنَى عَنِ النَّفْسِ»

“Zenginlik mal çokluğu değildir; asıl
zenginlik gönül tokluğudur.”

(Buhârî, Rikâk, 15)

«... فَوَاللّٰهِ مَا الْفَقْرَ أَخْشَىٰ عَلَيَّكُمْ، وَلَكِنِّي أَخْشَىٰ
عَلَيْكُمْ أَنْ تُبْسِطَ الدُّنْيَا عَلَيَّكُمْ،
كَمَا بُسِطَتْ عَلَىٰ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ، فَتَنَافَسُوهَا كَمَا
تَنَافَسُوهَا، وَتُهْلِكُكُمْ كَمَا أَهْلَكْتَهُمْ»

“...Vallahi, ben sizin için fakirlikten korkmuyorum. Fakat ben, sizden önceki ümmetlerin önlerine dünyanın (imkânları) serilip onların dünya için yarıştıkları gibi, sizin de yarış etmenizden, dünyanın onları helâk ettiği gibi, sizi de helâk etmesinden korkuyorum.”

(Müslim, Zühd, 6)

«يَقُولُ ابْنُ آدَمَ: مَالِي، مَالِي قَالَ:
وَهَلْ لَكَ، يَا ابْنَ آدَمَ مِنْ مَالِكَ إِلَّا مَا أَكَلْتَ فَأَفْنَيْتَ،
أَوْ لَبِستَ فَأَبْلَيْتَ، أَوْ تَصَدَّقْتَ فَأَمْضَيْتَ؟»

“Âdemođlu ‘Malım, malım!’ der. Ey Âdemođlu! Acaba yiyip tükettiğinden, giyip eskittiğinden ve sadaka verip (âhirette karşılığını almak üzere) önden gönderdiğinden başkası senin malın mıdır?”

(Müslim, Zühd, 3)

«ظِلُّ الْمُؤْمِنِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ صَدَقَتُهُ»

“Kıyamet günü, müminin (altında serinleyeceği) gölgesi sadakasıdır.”

(İbn Hanbel, IV, 233)

«...وَالصَّدَقَةُ تُطْفِئُ الْخَطِيئَةَ كَمَا يُطْفِئُ
الْمَاءُ النَّارَ...»

“...Sadaka/zekât vermek, suyun ateşi
söndürdüğü gibi hataları yok eder...”

(Tirmizi, Cum'a, 79)

«إِنَّ الصَّدَقَةَ لِتُطْفِئُ غَضَبَ الرَّبِّ وَتَدْفَعُ مِيتَةَ السُّوءِ»

“Kuşkusuz sadaka, Rabb’in hoşnutsuzluğunu giderir (Allah’ın kişiye huzurlu bir hayat bağışlamasına vesile olur, işlenen kötülöklere mukabil başa gelebilecek kötölöklere de kefarett olur) ve kötü bir şekilde ölmeyi (Allah’ın izniyle) önler.”

(Tirmizî, Zekât, 28)

«عَلَى كُلِّ مُسْلِمٍ صَدَقَةٌ»

“Her Müslüman’ın sadaka vermesi gerekir.”

(Müslim, Zekât, 55)

«إِتَّقُوا النَّارَ وَلَوْ بِشِقِّ تَمْرَةٍ، فَإِنْ لَمْ تَجِدُوا،
فَبِكَلِمَةٍ طَيِّبَةٍ»

“Yarım hurma (sadaka) ile bile olsa
cehennemden korunun. Eğer bunu da
bulamazsanız güzel bir sözle (korunun).”

(Müslim, Zekât, 68)

«تَصَدَّقُوا، فَإِنَّهُ يَأْتِي عَلَيْكُمْ زَمَانٌ يَمْشِي الرَّجُلُ
بِصَدَقَتِهِ، فَلَا يَجِدُ مَنْ يَقْبَلُهَا، يَقُولُ الرَّجُلُ: لَوْ جِئْتُ
بِهَا بِالْأَمْسِ لَقَبِلْتُهَا، فَأَمَّا الْيَوْمَ، فَلَا حَاجَةَ لِي بِهَا»

“Sadaka verin. Çünkü öyle bir zaman gelecek ki bir adam elinde sadakasıyla gezecek fakat onu kabul eden birini bulamayacak. (Sadaka verilmek istenilen) kişi, ‘Bu sadakayı dün getirseydin kabul ederdim. Fakat bugün benim bu sadakaya ihtiyacım yok.’ diyecek.”

(Buhârî, Zekât, 9)

« مَا نَقَصْتُ صَدَقَةً مِّنْ مَّالٍ... »

“Sadaka/zekât vermek, maldan hiçbir şey eksiltmez...”

(Müslim, Birr, 69)

«... خَيْرُ الصَّدَقَةِ مَا كَانَ عَنْ ظَهْرِ غِنَى»

“... Sadakanın en hayırlısı, ihtiyaç fazlası maldan verilir.”

(Ebû Dâvûd, Zekât, 39)

قَالَ رَجُلٌ لِلنَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
يَا رَسُولَ اللَّهِ! أَيُّ الصَّدَقَةِ أَفْضَلُ؟
قَالَ: «أَنْ تَصَدَّقَ وَأَنْتَ صَحِيحٌ حَرِيصٌ،
تَأْمَلُ الْغِنَى، وَتَخْشَى الْفَقْرَ،
وَلَا تُمَهِّلُ حَتَّى إِذَا بَلَغَتِ الْحُلُقُومَ...»

“Bir adam Hz. Peygamber’e (s.a.s.), ‘Ey Allah’ın Resûlü, hangi sadaka en faziletlidir?’ diye sordu. Hz. Peygamber, ‘Sağlıklı iken ve fakirlik endişesi ve zengin olma hırsı ile hareket ederken tasaddukta bulunabilmendir. (Sadaka vermeyi) can boğaza gelip de (son nefesini yaşadığın ana kadar) erteleme...’ buyurdu.”

(Buhârî, Vesâya, 7)

«لَا يَقْبَلُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ صَدَقَةً مِنْ غُلُولٍ،
وَلَا صَلَاةً بِغَيْرِ طُهُورٍ»

“Allah azze ve celle, ganimetten haksız yere alınan (haram) bir maldan verilen sadaka ile abdestsiz kılınan namazı kabul etmez.”

(Ebû Dâvûd, Tahâret, 31)

«أَلْيَدُ الْعُلْيَا خَيْرٌ مِنَ أَلْيَدِ السُّفْلَى،
وَأَبْدَأُ بِمَنْ تَعُولُ...»

“Veren el, alan elden daha hayırlıdır.
Sen, (vermeye) geçimini sağladığın
ailenden başla!...”

(Buhârî, Zekât, 18)

«يَدُ الْمُعْطَى الْعُلْيَا، وَابْدَأْ بِمَنْ تَعُولُ: أُمَّكَ، وَأَبَاكَ،
وَأُخْتَكَ، وَأَخَاكَ، ثُمَّ أَدْنَاكَ، أَدْنَاكَ»

“Veren el üstündür. Vermeye, geçimini sağlamakla yükümlü olduğun kimselerden başla. Annene, babana, kız ve erkek kardeşlerine yardım et, sonra yakınlık durumuna göre devam et.”

(Nesâi, Zekât, 51)

«إِنَّ الصَّدَقَةَ عَلَى الْمِسْكِينِ صَدَقَةٌ
وَعَلَى ذِي الرَّحِمِ اثْنَتَانِ: صَدَقَةٌ وَوَصْلَةٌ»

“Yoksula verilen sadaka bir, akrabaya verilen ise hem sadaka hem de sıla-i rahim olmak üzere iki sadaka sayılır.”

(Nesâi, Zekât, 82)

«لَيْسَ الْمُؤْمِنُ الَّذِي يَشْبَعُ وَجَارُهُ جَائِعٌ إِلَى جَنْبِهِ»

“Yanı başındaki komşusu açken karnını
doyuran kimse mümin değildir.”

(Beyhakî, es-Sünenü'l-kübrâ, 10/7)

«إِذَا طَبَخْتَ مَرَقًا فَأَكْثِرْ مَاءَهُ،
ثُمَّ انظُرْ أَهْلَ بَيْتِ مَنْ جِيرَتِكَ،
فَأَصِْبْهُمْ مِنْهَا بِمَعْرُوفٍ»

“Çorba pişirdiğinde suyunu biraz fazla koy,
sonra komşularına bak, uygun bir şekilde
çorbandan onlara da ikram et.”

(Müslim, Birr, 143)

«مَنْ كَانَ عِنْدَهُ طَعَامٌ اثْنَيْنِ فَلْيَذْهَبْ بِثَالِثٍ،
وَإِنْ أَرْبَعٍ فَخَامِسٌ أَوْ سَادِسٌ»

“Kimin yanında iki kişilik yemek varsa
üçüncü bir kişiyi, dört kişilik yiyeceği olan
beşinci ya da altıncı bir kişiyi misafir etsin!”

(Buhârî, Mevâkitü's-salât, 41)

«إِنْ أَرَدْتَ أَنْ يَلِينَ قَلْبُكَ فَأَطْعِمِ الْمِسْكِينَ
وَأَمْسَحْ رَأْسَ الْيَتِيمِ»

“Kalbinin yumuşamasını istiyorsan fakiri
doyur, yetimin başını okşa.”

(İbn Hanbel, II, 264)

«مَنْ قَبَضَ يَتِيمًا بَيْنَ الْمُسْلِمِينَ إِلَى طَعَامِهِ
وَشَرَابِهِ أَدْخَلَهُ اللَّهُ الْجَنَّةَ الْبَتَّةَ
إِلَّا أَنْ يَعْمَلَ ذَنْبًا لَا يُغْفَرُ [لَهُ]»

“Müslümanlar arasında kim bir yetimi yiyecek ve içeceğini üstlenecek şekilde sahiplenirse, affedilmeyecek bir günah işlememişse, Allah onu mutlaka cennete koyar.”

(Tirmizî, Birr, 14)

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
«أَنَا وَكَافِلُ الْيَتِيمِ فِي الْجَنَّةِ هَكَذَا.»
وَأَشَارَ بِالسَّبَابَةِ وَالْوَسْطَى وَفَرَجَ بَيْنَهُمَا شَيْئًا»

Resûlullah (s.a.s.), “Ben ve yetime kol kanat
geren kimse cennette böyle
(yan yana) olacağız.” buyurdu ve aralarını
hafifçe açarak işaret parmağıyla
orta parmağını gösterdi.

(Buhârî, Talâk, 25)

«السَّاعِي عَلَى الْأَرْمَلَةِ وَالْمِسْكِينِ،
كَالْمُجَاهِدِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ،
أَوْ الْقَائِمِ اللَّيْلَ الصَّائِمِ النَّهَارَ»

“Dul kadınların ve yoksulların ihtiyaçlarını gidermeye çalışan kimse, Allah yolunda cihat eden veya geceleri namazla, gündüzleri oruçla geçiren kimse gibidir.”

(Buhârî, Nafakât, 1)

«فَرَضَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ زَكَاةَ الْفِطْرِ
طَهْرَةً لِلصَّائِمِ مِنَ اللَّغْوِ وَالرَّفَثِ وَطُعْمَةً لِلْمَسَاكِينِ،
مَنْ أَدَّاهَا قَبْلَ الصَّلَاةِ فَهِيَ زَكَاةٌ مَقْبُولَةٌ،
وَمَنْ أَدَّاهَا بَعْدَ الصَّلَاةِ فَهِيَ صَدَقَةٌ مِنَ الصَّدَقَاتِ»

Resûlullah (s.a.s.) hem oruçluyu (işlediği) faydasız fiillerden ve (söylediği) kötü sözlerden temizlemek, hem de fakirlere gıda (temin etmek) üzere fitır zekâtını farz kıldı. Artık kim bunu bayram namazından önce öderse, o makbul bir zekâttır. Kim de bunu bayram namazından sonra öderse, o sadakalardan bir sadakadır.

(Ebû Dâvûd, Zekât, 18)

«لَيْسَ الْمِسْكِينُ الَّذِي يَطُوفُ عَلَى النَّاسِ تَرُدُّهُ اللَّقْمَةُ
وَاللُّقْمَتَانِ، وَالتَّمْرَةُ وَالتَّمْرَتَانِ، وَلَكِنَّ الْمِسْكِينُ الَّذِي
لَا يَجِدُ غِنَى يُغْنِيهِ، وَلَا يُفْطَنُ بِهِ، فَيَتَّصِدَّقُ عَلَيْهِ وَلَا
يَقُومُ فَيَسْأَلُ النَّاسَ»

“Yoksul, insanların etrafında dolaşıp da bir veya iki lokma ya da bir veya iki hurma ile baştan savılan (dilenci) değildir. Hakiki yoksul, ihtiyacını karşılayacak kadar geliri olmadığı hâlde, durumu bilinmediği için yardım edilmeyen ve kendisi de insanlardan istemekten hayâ eden (iffetli) kimsedir.”

(Buhârî, Zekât, 53)

«إِنَّ اللَّهَ طَيِّبٌ يُحِبُّ الطَّيِّبَ، نَظِيفٌ يُحِبُّ النَّظَافَةَ،
كَرِيمٌ يُحِبُّ الْكَرَمَ، جَوَادٌ يُحِبُّ الْجُودَ»

“Allah temizdir, temizliđi sever; kerem
sahibidir, keremi sever; cömerttir,
cömertliđi sever.”

(Tirmizi, Edeb, 41)

«...لَا يَجْتَمِعُ الشُّحُّ وَالْإِيمَانُ فِي قَلْبِ عَبْدٍ أَبَدًا»

“...Bir insanın kalbinde cimrilik ve iman asla bir arada bulunmaz.”

(Nesâi, Cihâd, 8)

«لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ خَبٌ وَلَا بَخِيلٌ وَلَا مَنَّانٌ»

“Bozguncu, cimri ve yaptığı iyiliği başa kakan kimse cennete giremez.”

(Tirmizî, Birr, 41)

«...وَاتَّقُوا الشُّحَّ، فَإِنَّ الشُّحَّ أَهْلَكَ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ،
حَمَلَهُمْ عَلَى أَنْ سَفَكُوا دِمَاءَهُمْ وَاسْتَحَلُّوا مَحَارِمَهُمْ»

“...Cimrilikten sakının! Çünkü cimrilik,
sizden öncekileri birbirlerinin kanını
dökmeye ve kendilerine haram kılınanları
çiğnemeye sevk ederek helâk etti.”

(Müslim, Birr, 56)

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْبُخْلِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ الْجُبْنِ،
وَأَعُوذُ بِكَ أَنْ أُرَدَّ إِلَى أَرْدَلِ الْعُمْرِ...»

“Allah’ım! Cimrilikten sana sığınırım,
korkaklıktan sana sığınırım, ömrün en rezil
zamanına kalmaktan sana sığınırım...”

(Buhârî, Deavât, 37)

«السَّخِيُّ قَرِيبٌ مِنَ اللَّهِ قَرِيبٌ مِنَ الْجَنَّةِ قَرِيبٌ مِنَ
النَّاسِ بَعِيدٌ مِنَ النَّارِ، وَالْبَخِيلُ بَعِيدٌ مِنَ اللَّهِ بَعِيدٌ مِنَ
الْجَنَّةِ بَعِيدٌ مِنَ النَّاسِ قَرِيبٌ مِنَ النَّارِ،
وَالْجَاهِلُ السَّخِيُّ أَحَبُّ إِلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ مِنْ عَابِدٍ
بَخِيلٍ»

“Cömert, Allah’a yakın, cennete yakın,
insanlara yakın, ama cehennemden uzaktır.
Cimri ise Allah’tan uzak, cennetten uzak,
insanlardan uzak, ama cehenneme yakındır.
Cömert cahil, Yüce Allah katında cimri
abidden daha sevimlidir.”

(Tirmizî, Birr, 40)

«لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ يُحِبَّ لِأَخِيهِ مَا يُحِبُّ لِنَفْسِهِ»

“Sizden biri, kendisi için istediğini
(Müslüman) kardeşi için de istemedikçe
(gerçek anlamda) iman etmiş olamaz.”

(Buhârî, İmân, 7)

«إِنَّ الْمُؤْمِنَ لِلْمُؤْمِنِ كَالْبُنْيَانِ يَشُدُّ بَعْضُهُ بَعْضًا»

“Mümin, mümin için âdeta (parçaları)
birbirini destekleyen bir bina gibidir.”

(Buhârî, Salât, 88)

«مَنْ اسْتَعَاذَ بِاللَّهِ فَأَعِيدُوهُ، وَمَنْ سَأَلَ بِاللَّهِ فَأَعْطُوهُ،
وَمَنْ دَعَاكُمْ فَأَجِيبُوهُ، وَمَنْ صَنَعَ إِلَيْكُمْ مَعْرُوفًا فَكَافِئُوهُ،
فَإِنْ لَمْ تَجِدُوا مَا [تُكَافِئُونَهُ] فَادْعُوا لَهُ حَتَّى تَرَوْا أَنَّكُمْ
قَدْ كَافَأْتُمُوهُ»

“Allah için size sığınan kimseye sığınak olun. Allah için isteyen kimseye verin. Sizi davet edene icabet edin, size bir iyilik yapana karşılığını verin. Eğer onun karşılığını verecek bir şey bulamazsanız, karşılıklıta bulunduğunuza kanaat getirinceye kadar ona dua edin.”

(Ebû Dâvûd, Zekât, 38)

«مَنْ نَفَسَ عَنْ مُسْلِمٍ كُرْبَةً مِنْ كُرْبِ الدُّنْيَا نَفَسَ اللَّهُ
عَنْهُ كُرْبَةً مِنْ كُرْبِ يَوْمِ الْقِيَامَةِ، وَمَنْ يَسَّرَ عَلَى مُعْسِرٍ
يَسَّرَ اللَّهُ عَلَيْهِ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، وَمَنْ سَتَرَ عَلَى مُسْلِمٍ
سَتَرَ اللَّهُ عَلَيْهِ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، وَاللَّهُ فِي عَوْنِ الْعَبْدِ
مَا كَانَ الْعَبْدُ فِي عَوْنِ أَخِيهِ»

“Kim bir Müslüman’ın dünya sıkıntılarından bir sıkıntıyı giderirse, Allah da onun kıyamet günündeki sıkıntılarından birini giderir. Kim darda kalan bir kimsenin işini kolaylaştırırsa, Allah da dünya ve âhirette onun işlerini kolaylaştırır. Kim bir Müslüman’ın ayıbını örterse, Allah da dünya ve âhirette onun ayıplarını örter. Kul, kardeşinin yardımında olduğu sürece, Allah da onun yardımcısı olur.”

(Ebû Dâvûd, Edeb, 60)

